

PILAR PALLARÉS

ARS VIVENDI

às veces fica só unha estátua quebrada
na que o tempo acumula rosas da humidade
e unha flora imprecisa de estacións nevoentas

non tentar recompor a liña do sorriso
non lle buscar nos ombros un calor que fuxiu

deixar que a noite pegue a sua branca fronte
tan tersa na vellez, tan preservada aínda

que as larvas e as formigas devoren os seus ollos
e que o que onte viveu, caia en olvido

De Livro das devoracións (1996)

CLAUDIO RODRÍGUEZ FER

ALÉN

Cando
nos abrazamos
imos
a outromundo
onde
nos abrazamos
e marchamos
a un transmundo
onde
nos abrazamos
e onde quizais só
nos abrazamos.

De Tigres de ternura (1982)

